

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 8 | 15. APRIL 1927 | 76. AARGANG

OPSTANDELSEN.

Uddrag af Profeten *Joseph Smiths* Lærdomme.

Næsten alle, som er faldne i disse de sidste Dage i Kirken, er faldne i et fremmed Land. Dette er et fremmed Land for dem, som er komne langvejs fra.

Vi burde have Medfølelse for de betrængte iblandt os. Dersom der er et Sted paa Jorden, hvor Mennesker skal besidde denne Aand og gyde Olie og Vin i lidende Medmenneskers Bryst, da er det paa dette Sted; og denne Aand gør sig gældende her. Uagtet en Fremmed er i Vaande, naar han kommer, finder han en Broder og en Ven rede til at lindre hans Nød og yde ham Hjælp.

Dersom jeg skal have Sorg og Modgang i denne Verden, vilde jeg anse det for en af de største Velsignelser at have kastet min Lod, hvor jeg kan finde Brødre og Venner omkring mig. Men det, jeg nu hentyder til, er, at vi har Lejlighed til at begrave vore døde i det Land, som Gud har bestemt til et Indsamlingssted for sine Hellige, og hvor der ikke vil være andre, som har Lejlighed til at henlægge deres Legemer der, hvor

Menneskesønnen vil aabenbare sig, og hvor de kan høre Lyden af Trompeten, der skal kalde dem frem for at se ham, saaledes at de paa Opstandelsens Morgen maa komme frem i Legemet og komme ud af deres Grave og straks træde ind i Herlighedens og Fredens Rige, i Stedet for at være Tusinder af Mile adspredt. Der er for mig noget smukt og helligt forbundet med dette. Stedet, hvor et Menneske er begravet, er helligt for mig. Dette Emne er omtalt i Mormons Bog og andre Skrifter. Selv blandt de oprindelige Indvaanere af dette Land er deres Forfædres Begravelsessteder mere hellige end noget andet.

Da jeg hørte om vor elskede Broder Barne's Død, vilde det ikke have bedrøvet mig saa meget, dersom jeg havde haft Lejlighed til at begrave ham i Zions Land.

Jeg tror, at de, som har begravet deres Venner her, har været højligen velsignet. Se til Jakob og Joseph i Ægypten, hvorledes de forlangte af deres Venner, at de skulde begrave dem i deres Fædres Grave. Se hvilken omstændelig Affære det var at balsamere Liget og føre det til Begravelsesstedet.

Det har altid været betragtet som en stor Ulykke ikke at faa en hæderlig Begravelse; og en af de største Forbandelser, som de gamle Profeter kunde udtale over et Menneske, var, at hans Legeme ikke skulde blive begravet.

Jeg har sagt, Fader, jeg ønsker at dø blandt de Hellige. Men dersom dette ikke er din Vilje, og jeg bliver kaldt bort histude, vil du da finde en kærlig Sjæl, der vil bringe mit Lig tilbage, og samle mine Venner, der er faldne i fremmede Lande, og bringe dem hertil, at vi alle maa dvæle tilsammen.

Jeg vil sig eder, hvad jeg ønsker. Dersom jeg i Morgen skal blive kaldet til at lægges i Graven, da lad mig paa Opstandelsens Morgen kunne række min Fader Haanden og raabe: »Fader«, og han vil sige: »Min Søn, min Søn«, saa snart Stenen rulles bort, og før vi kommer ud af vore Grave.

Og kan vi betragte Tingene paa denne Maade? Ja, dersom vi lærer, hvorledes vi skal leve, og hvorledes vi skal dø? Naar

vi lægger os til Hvile, tænker vi paa, hvorledes vi skal opstaa om Morgenen, og det er behageligt for Venner at gaa til Hvile og opstaa i hinandens Selskab.

Vilde I forundre eder, om jeg fortalte, hvad jeg har set i et Syn vedrørende dette interessante Emne? De, som er døde i Jesus Kristus, kan vente at indgaa til den Glædes Fylde, som de besad eller havde Forventning om her.

Saa tydeligt var dette Syn, at jeg saa Mennesker, før de var opstaaede af Graven, men i Færd med at komme frem. De tog hverandre i Haanden og sagde: »Min Fader, min Søn, min Moder, min Datter, min Broder, min Søster.« Og naar Røsten kalder de døde frem, og jeg er lagt ved Siden af min Fader, hvad vil blive mit Hjertes første Glæde? At møde min Fader, min Moder, mine Søskende, og dersom de er ved min Side, omfavner jeg dem og de mig.

Det er i mine Tanker hver Dag og er mere for mig end Mad og Drikke, at vide hvorledes jeg skal gøre Guds Hellige bekendte med de Syner, der lig et mægtigt Panorama ruller forbi mit Blik.

Oh, hvor det vil glæde mig at fremsætte for eder Ting, som I aldrig har tænkt paa. Men Fattigdom og Verdens Bekymringer forhindrer dette. Jeg er glad for at have Lejlighed til at meddele eder nogle af de Ting, som, hvis de opfattes rigtigt, vil hjælpe eder til at staa, naar Jordskælvene ryster og Skyerne trækker sig sammen, naar Lynene gnitrer og Stormene er rede til at bryde løs over eder lig Tordenens Bulder. Hold fast ved disse Ting og lad ikke eders Knæ ryste eller eders Hjerter forskrækkes; og da, hvad kan Jordskælv, Krige og Storme gøre? Intet. Alle eders Tab vil blive eder erstattet i Opstandelsen, dersom I vedbliver at være trofaste. I et Syn fra den Almægtige har jeg set det.

Tanken om Tilintetgørelse er mere smertefuld for mig end Døden. Hvis jeg ikke havde Forventningen om at se min Fader, Moder, Søskende og Venner igen, vilde mit Hjerte briste i et Øjeblik, og jeg vilde gaa i min Grav.

Forventningen om at se mine Venner i Opstandelsens Morgen fylder min Sjæl og giver mig Mod til at bære Livets Tilskikkelser. Det er lige som de er paa en lang Rejse, og vi ved deres Tilbagekomst møder dem med forøget Glæde.

Gud har aabnbearet sin Søn fra Himmelen og Læren om Opstandelsen ogsaa; og vi har Forvisning om, at de, vi begraver her, vil Gud igen bringe frem, iklædte og levendegjorte med den almægtige Guds Aand. Hvad har det saa at sige, om vi lægger dem ned, eller vi lægges ned med dem, naar vi ikke kan have dem hos os længere? Lad disse Sandheder fæste Rod i eders Hjerter, at vi allerede her kunde begynde at nyde den Glæde, som skal gives os i fuldt Maal herefter.

Hosianna, Hosianna, æret være Gud, at Lysets Straaler begynder at bryde frem over Menneskene allerede nu. Jeg kan ikke finde Ord til at udtrykke mine Følelser, som jeg kunde ønske. O, gik jeg havde Talegaver som en Ærkeengel til en Gang at udtrykke mine Følelser for mine Venner! Men jeg venter ikke noget saadant i dette Liv. Jeg glæder mig, naar andre er glade, naar de er bedrøvede, er jeg det ogsaa.

Lad mig sige et trøstende Ord til Marcellus Bates. Du skal snart være i din Kammerats Selskab i Herlighedens Verden, og ligeledes Broder Barnes' Venner og alle de Hellige, som sørge. Dette har været en advarende Formaning til alle om at være agtpaagivende og flittige og lægge Spøg, Forfængelighed og Daarskab til Side og være beredte til at dø i Morgen. (5: 360).

Angaaende Opstandelsen vil jeg blot sige, at alle Mennesker vil komme frem af Graven, saaledes som de bliver lagt ned, enten de er gamle eller unge; der vil ikke blive lagt en Tomme til deres Størrelse, eller noget taget fra; alle vil blive oprejst ved Guds Kraft med Aand i deres Legemer og ikke Blod. (4: 555).

Til en Bemærkning af Ældste Orson Pratt om, at et Menneskes Legeme fornyes hvert syvende Aar, svarede Præsident Joseph Smith: Der er ingen grundlæggende Bestanddel til-

horende det menneskelige System, der nogensinde gaar ind i et andet, hverken i denne eller den næste Verden, hvad end Menneskenes Teorier monne være. Vi har Vidnesbyrdet om, at Gud vil oprejse os, og han har Magt til at gøre det. Dersom nogen formoder, at de grundlæggende Bestanddele af vore Legemer nogensinde gaar ind i andre Legemer, da er han fejltagen. (5: 339).

TALE AF STEPHEN L. RICHARDS

af de Tolvs Raad.

Holdt ved Konferencen den 5. April 1926 i Salt Lake City.

Jeg tænker, det storste Bidrag, jeg kan yde denne Konference, vil være nogle kortfattede Bemærkninger, og jeg haaber, jeg maa være i Stand til i faa Minutter at give nogle Vink, som kan være af nogen Værdi for Tilhorerne.

Dersom jeg blev spurgt, hvilket jeg anser for det mest væsentlige for Kirkens Fremgang og for Medlemmernes Velfærd, da tror jeg, mit Svar vilde dele sig i to Dele. Forst Præstedommet og dernæst Hjemmet. Jeg har længe forstaaet, at disse to Ting er Grundvolden for vort Arbejde og vor Fremgang.

I de sidste tre Maaneder har vi afholdt Præstedomsmøder i Forbindelse med kvartaarlige Stavskonferencer i Kirken. Jeg har glædet mig over at se de Indtryk, dette Arbejde har gjort, og jeg haaber, at det maa resultere i en hojere Paaskonnelse af den store Magt, der kommer fra Gud, og som er saa gavmildt skænket baade ældre og yngre Mænd i vor Kirke. Jeg tror ikke, at Præstedommet er givet til Mænd for deres egen Ophojelse, man maa snarere betragte det som et Agentur fra Gud til Betjening af Menneskeslægten. Præstedommet vil jeg betegne som en fuldkommen Plan for Betjening. Jeg tror ikke, det er til nogen Fordel for en Mand at have Præstedømmets Magt, med mindre han udnytter denne Magt til Fordel for sine Medmennesker. Jeg er i Sandhed kommen til det

Resultat i mine Tanker, at den, der er i Besiddelse af Præstedømmet og ikke benytter det for Guds Værks Fremgang, vil snarere hoste Fordømmelse end Ophøjelse. Derfor tænker jeg, at intet mere værdigt Foretagende kan blive fostret og frembragt af Kirkens præsiderende Embedsmænd end dette, at give vore unge saavel som ældre Mænd, ja alle Kirkens Medlemmer en bedre Opfattelse og en højere Hensyntagen for den hellige Magt, som Gud i sin Godhed har givet til os.

Denne Magt burde blive benyttet ikke alene ved Præsidering i Kirkens Organisationer, ikke alene ved Administrering af Evangeliets hellige Ordinancer, men den bør ogsaa benyttes i Hjemmets Ledelse. Enhver Mand, som er i Besiddelse af Præstedømmet, skulde være en bedre Husbond og Fader end andre. Formedelst den ham iboende Magt er han berettiget til at blive respekteret og agtet, og paa det mest hjertelige anbefaler jeg, at der læres vore Børn at respektere og agte Præstedømmet som den præsiderende Myndighed i Hjemmet. Der burde være en stor Forskel paa de Hjem, hvor Præstedømmet er styrende, og de Hjem, som ikke nyder denne Velsignelse. Mænd, der er iklædt med det hellige Præstedømme, bør være bedre Naboer, bedre Borgere, i Sandhed, de bør i enhver Henseende være de bedste Mænd. Om ikke der er nogen Forskel paa de Mænd, der besidder Præstedømmet, og de, der ikke har modtaget det, da tror jeg, det er paa Tide at undersøge, hvor Fejlen ligger. Den, der er velsignet med det hellige Præstedømme, paahviler det at leve et gudeligt Liv; thi han er en Del af selve Guddommen. Jeg paalægger eder, mine Brødre og Søstre, paa det eftertrykkeligste at tage Vare paa de unge, som nylig har modtaget Præstedømmet. Skønt det er givet til mange, maa det ikke betragtes som en Godtkøbsvare.

Jeg nævnede Hjemmet som den anden store Institution, jeg vilde omtale. Jeg véd meget vel, at Hjemmet er skænket megen Opmærksomhed fra vor Side, thi der er kun afholdt faa Møder, hvor det ikke bliver nævnt, men alligevel henstiller

jeg til mine Brødre og Søstre, at vi forener os i Studering af Hjemmet, og i at have vor Opmærksomhed mere henvendt paa det, saa vi kan gøre det til en nyttebringende Kraft, hvorfra sand Retfærdighed og rent Liv kan læres vore Børn. Jeg har megen Sympati for den Opmærksomhed, der vises de forskellige Organisationer; men jeg er overbevist om, at ikke een af dem, eller dem alle tilsammen, kan træde i Stedet for Hjemmet med Hensyn til at opdrage og uddanne de unge. Hjemmene er i Virkeligheden en Planteskole, hvorfra det bedste Produkt til Kirken, Staten og Nationen er hentet. Hjemmene kræver en mere direkte Opmærksomhed, og der paahviler Forældrene en Ansvarlighed, som ikke kan maales med nogen som helst anden Ansvarlighed, der maatte blive dem overdraget i Livet, nemlig den at bringe tilbage i Renhed de Liv, de har været overdraget.

Gud give, at vi maa vaage over denne hellige og udødelige Institution for Mænd og Kvinder, og Gud give tillige, at Præstedommet, disse to grundlæggende Institutioner i Forening maa formaa de Sidste Dages Hellige til at vise deres store Paaskønnelse for Evangeliets Velsignelser ved at tage Beslutning om at holde de Befalinger, Gud har givet sine Børn. Herom beder jeg i Jesu Kristi Navn. Amen.

DET EGENTLIGE JEG.

(Af Ældste *Nephi Jensen i* »Young Womans Journal«.)

> »Jeg, den Herre Gud, skabte alle Ting . . . aandeligt, før de blev til naturligt paa Jordens Overflade.«
> Kostelige Perle.

Dette Skriftsted indeholder Guds fyndige og absolute Afgørelse af Spørgsmaalet vedrørende Menneskets Oprindelse. Det er en Gentagelse af den gamle bibelske Sandhed, at den menneskelige Personlighed er en bevidst, organiseret aandelig Enhed.

Siden Joseph Smith oversatte denne Sætning fra Mose Bog, har et Antal fremragende Tænkere erklæret deres Tro paa en aandelig Forudtilværelse for Mennesket. I en Scene i et af Maeterlinks Dramaer fremstilles de ufodte Aanders Afrejse fra Himmelen til Jorden. Henri Bergson taler om den »Historie, vi gennemlevede før vor Fødsel«, som bestemmende for vore Muligheder her. Og Sir Oliver Lodge er en ivrig Tilhænger af Troen paa et Liv efter Døden og siger i Forbindelse hermed, at »vi var sandsynligvis til, før vi kom her«.

I et godt og ædelt Menneskes Nærværelse faar vi næsten instinktmæssigt den Tanke, at »han har levet før«. Denne Tilbojelighed til at betragte noget andet end den ydre menneskelige Form som den egentlige Personlighed, er ikke blot til Stede hos de uoplyste. Shakespeare lader Anthony tale om Brutus og hans Kammerater som »denne Verdens udvalgte og ledende Aander«. Henri Bergson fandt den stærkere kontrollerende Kraft i Menneskets »indre Drift«. Selv Haeckel, der erklærede, at »Stoffets Lov er den hojeste Lov«, talte om den sjælelige Evne i hans Bestræbelser paa at undgaa Brugen af Ordet Sjæl.

Ligeledes er der i den menneskelige Erfaring et Væld af Beviser for, at Aanden er den egentlige Personlighed. Overalt moder vi Raceejendommeligheder, der er aldeles uforklarlige, hvis man forkaster Forestillingen om en personlig Tilværelse, der er ældre og mere vedvarende end Legemet. »Familiens sorte Faar« er en Anomali, som selv Charles Darwin tilstaar sig ude af Stand til at forklare. Han indrommer, at deres Tilstedeværelse i Familier er tilsyneladende uden Aarsag. Dette er en hojst vigtig Indrommelse fra en Mand, der anvendte det meste af sit Liv og sine glimrende Evner til at forklare, hvorledes alle de hojere Livsformer havde udviklet sig fra en enkelt Urform. Ejheller har de Berømtheder, der fulgte i Darwins Spor, forklaret disse »værste Tilbojeligheder«, der sommetider viser sig i de bedste Familier. Hvad er Forklaringen? Den findes ikke i Læren om »Arternes Afvigelser«.

Vi har næsten alle sammen lagt Mærke til Tilfælde, hvor to Brødre vokser op og bliver, den ene til et Vrag, den anden til en dygtig og samfundsnyttig Borger. Hvad er Aarsagen til denne Forskel? Forklaringen ligger ikke i Ordet »Omgivelser«. Den samme Moder sang de samme Sange ved deres Vugge. De legede ved den samme Arne. De modtog begge de samme Formaninger og Lærdomme paa Moders Knæ og sad Side om Side i den samme Skole. Var det paa Grund af forskellige nedarvede fysiske Tilbojeligheder, at den ene sønderbrod alle moralske Baand og ødelagde sit Liv, medens den anden stræbte fremad til Ære og Anseelse? Det kan det ikke være, thi de hørte begge til samme Familie og Slægt. Evolutionisten kan ikke give Svaret. Det findes ikke i Haeckels »Stoffets højeste Lov«. Det findes kun i den Tanke, at »der er en Aand i Mennesket«, hvis Handlemaade og Karakter i Forudtilværelsen for en stor Del bestemmer hans moralske Kraft i denne Verden.

Evolutionisten kan hverken give en »paaviselig Aarsag« for »det sorte Faar« i gode Familier eller tilfredsstillende besvare Sporgsmaalet: Hvad er Geni? Det er blot et overfladisk Svar at sige, at »Geni er Evnen til at gøre sig megen Umage«. Dette er blot at nævne en Egenskab ved Geni. Hvorfra kom denne medfødte Evne til at gøre sig Umage? Darwin mente, at det var blot en nedarvet Egenskab, men hvad lærer Erfaringen os? Shakespeares Fader frembragte aldrig en Hamlet. Napoleons Fader var aldrig General. Lincolns Fader var ikke en Statsmand. Edisons Fader var ikke Opfinder. Det er tværtimod en temmelig godt begrundet Anskuelse, at store Mænd ikke har store Sonner.

Dersom vi ikke kan forklare Geni ved Hjælp af Fysik alene, hvorledes skal vi saa forklare Fremkomsten af de store Ledere, der har vist sig under enhver Krise og løftet Menneskeheden opad? Var de Produkter af deres Tids politiske og sociale Forhold? Var Luther et Produkt af den fordærvelige Handel med Syndsforladelse? Det havde sikkert meget at gøre med hans Livsgerning, men hvorfra kom den ukuelige

Vilje, det hensynsløse Mod, den personlige Indflydelse og det mægtige Anførertalent? Var disse født af Kød og Blod? At sige, at de var, forklarer ikke, hvorfor der kun var en Luther. Hvorledes var det med Folkelederen Moses; med Cromwells overlegne Statsmandskløgt; med Washingtons tillidvækkende Personlighed; med Lincolns maalbevidste Førerskab og med Muhammeds forenede Mod og Iver? Var alle disse blevet til ved tilfældige Sammenstød af Atomer? Hvem kan tro noget saa utroligt? Hvor meget mere fornuftig er ikke Guds Forklaring af disse Lederes Fremtræden i Verden, naar store økonomiske, sociale eller politiske Kriser gjorde dem nødvendige? »Gud stod midt iblandt Aanderne og sagde: Disse vil jeg gøre til mine Fyrster.«

Dersom vi ikke kan forklare det almindelige Geni paa et blot fysisk Grundlag, hvad skal vi saa sige om Kristi uforlignelige Karakter? Sir Oliver Lodge siger slaaende: »Hvilken Kamp for Tilværelsen vil forklare Beethovens Komme?« Med endnu mere Vægt kunde spørges: »Hvilken fysisk Trang eller Tilfældighed frembragte denne Verdens herligste Klenodie, Jesu Kristi Ord og Gerninger?« Opstod Nazaræerens dybsindinge Filosofi, ophøjede Visdom, klangfulde Poesi, kærlige Ord og Gerninger og hans rene og hellige Liv fra en »Protoplasma Celle«? Var den uforlignelige etiske og aandelige Kraft, som han gav til Menneskeheden, født af Jord og Støv? Blev hans vidunderlige Herredømme over Menneskers Hjerter til i Krybben i Bethlehem? Hvad Bevis kan der fremføres for, at Kristus kun var et Produkt af »Stof«, »Bevægelse« og »Udvikling«? Kræver det ikke en uendelig meget større Tro at fæste Lid til disse Videnskabsmænds ubegrundede Erklæringer, end at tro den virkelige Sandhed? »I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud.«

Forklaringen til menneskelig Fremadskriden findes ikke i Ordene Stof, Bevægelse og Evolution. Selv de dybeste Tænkere har været nødsaget til at se sig om efter et andet Ord. Bergson maatte, i sit Forsøg paa at løse Universets Gaade,

gøre Brug af Ordet »indre Drift«. Men Udtrykket indeholder ikke Nøglen til Tilværelsens dybere Hemmelighed, for hvad er denne »indre Drift«? Hvorfor virker den ikke paa samme Maade i alle af samme Race eller Samfund? Hvorfor er den ikke en Gang den samme i Brødre, der har arvet den samme Hjerne og Organer og vokser op under samme Tag? Dette er uomgaaelige Spørgsmaal, der møder os alle Vegne. Materialistens Trosbekendelse giver os ikke nogen Forklaring.

Evolutionsteorien erklærer, at de fysisk bedst udrustede Individer er de mest levedygtige. Men der er iøjnefaldende Undtagelser til den Regel, at en »sund Sjæl i et sundt Legeme« er uundværligt for at kunne udrette noget af Betydning. Prescott skrev det glimrende historiske Værk »Perus Indtagelse«, uagtet han var blind. Schiller frembragte sine største Tragedier, uagtet en smertelig Sygdom martrede hans Legeme. Händel komponerede sin udødelige Musik, uagtet hele hans Legeme var lammet. Med et udtæret Legeme, næsten kraftesløst, skrev Stevenson beundringsværdigt enkle og nydelige Digte, Historier og Romaner. Disse Eksempler og mange andre retfærdiggør tilfulde Hugos udfordrende Spørgsmaal til dem, der paastaar, at Mennesket ikke er andet end det forgængelige Kød og Blod: »Hvorfor er min Sjæl lysere og mine Tanker klarere, naar mine legemlige Kræfter svigter?«

Hvad er Svaret paa dette vigtige Spørgsmaal? Der er kun et. Det findes i den ældgamle Profets Ord: »Der er en Aand i Mennesket, og den Almægtiges Inspiration giver den Forstand.«

DEN DANSKE MISSION.

TIL UNDERRETNING.

Paa Forslag af Præsident James E. Talmage har Kirkens Autoriteter billiget, at de forskellige Konferencer herefter benævnes »Distrikter«. Benævnelsen »Konferencepræsident« forandres derfor til »Distriktspræsident«.

Benævnelsen »Gren« bliver uforandret, og Lederen benævnes som hidtil »Grensforstander«.

Benævnelsen »Konferencemøder« bliver uforandret.

KONFERENCEMØDERNE I AARHUS.

Foruden de tidligere bekendtgjorte Møder vil der af Hensyn til de mange Missionærer i dette Distrikt tillige blive afholdt Møder Lørdag Aften den 16. April.

Joseph L. Petersen,
Missionspræsident.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. *John A. Widtsoe* af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 112.)

MENNESKET VANDRER MED GUD.

Kundskaben om Forbindelsesmidlerne mellem Mennesket og Gud er os en stor Hjælp under alle Livets forskellige Omstændigheder.

At læse Guds Budskab. Den hellige Aand har i sin Besiddelse en Optegnelse af Guds Vilje med Hensyn til alt, hvad der er foregaaet i Universet lige fra Begyndelsen. Menneskets store Opgave er at læse eller udtyde Guds Budskab, som den hellige Aand har nedskrevet det.

Gnistpolen ved den traadløse Telegraf sætter Ætherens Bølger i Bevægelse, medens andre aldeles ligestemte Spoler »modtager« Bølgerne, lige meget hvor i hele Universet. Det allervigtigste forbunden med traadløs Telegrafi er, at Forsendelses- og Modtagelses-Instrumenterne er ensstemte, thi derved alene er det muligt at »læse« det enslydende Budskab. Med den hellige Aand gør det samme Princip sig gældende. Afsenderen og Modtageren maa absolut være ens »stemte«, det vil sige, de maa harmonere med hverandre, dersom Budskabet skal kunne passere fra den ene til den anden og blive forstaaeligt. Budskabets Forstaaelighed beror ubetinget paa, hvorvidt »Stemningen« nærmer sig fuldstændig Harmoni.

Aandelig Blindhed. Omringet af store aandelige Kræfter føler mange sig dog, som om de var aldeles alene. De savner den indre Forvisning, at der er noget eller nogen i deres Nærhed, maaske ubemærket, saa vidt Sanserne angaar, men som det alligevel er mulig for Mennesket at blive vaer. Saadanne Personer er »ustemte« i en saadan Grad, at det er dem umuligt at fatte eller forstaa den hellige Aands Budskab. Mange vil ligefrem ikke tillade sig at blive »stemt« i forstaaelig Harmoni med den hellige Aand; andre finder det saa ubekvemt at »stemmes« til Harmoni med den Almægtiges Bestemmelser, at de foretrækker at undvære den Glæde og Tilfredsstillelse, som Budskabet bringer, hellere end at udføre det Arbejde, der nødvendigvis maa udføres, for at blive harmonisk stillet med den hellige Aand. De, der ikke er i Stand til at føle den hellige Aand, og tildels have Samkvem med denne, er saa at sige blinde overfor den allerstørste Del af Universet, det, der ligger udenfor den begrænsede Verden, som vore naturlige Sanser alene kan naa. De for Menneskene usynlige Kræfter vil tilsidst udrydde alt det mysteriøse fra Jorden. I Livets i Gaar og i Morgen skal Dagen i Dag blive herliggjort. —

Menneskets evige Stræben vil i Fremtiden blive — som det altid har været — at erholde saa fuldkommen en Kundskab som mulig angaaende alle de Kræfter, der er til i Verdensrummet. Saadanne derfor, som ikke er i Stand til her paa Jorden at komme i Besiddelse af en urokkelig Forsikring om Muligheden af at erholde Hjælp og Bistand fra den store, usynlige Verden, der omringer os, er i Sandhed blinde, og deres Tilstand er meget beklagelig.

Bøn. Som allerede bemærket maa al Forbindelse mellem Mennesket og et højere, mere intelligent Væsen for det første indledes med en Bøn fra vedkommende Menneske. Derved er altsaa Bønnens Nytte en Gang for alle fastslaaet. Bønnen er en Ansøgning om videre Oplysning, om Beskyttelse eller om hvad som helst andet, man staar i Behov af.

Bønnen er det første og vigtigste Middel, Mennesket kan

anvende for ret at kunne tyde Guds Budskab; thi formedelst inderlig Bon »stemmes« Mennesket gradvis mere og mere i Harmoni med det uendelige, i hvert Fald saa vidt Bønnen formaar. Altsaa, dersom man ikke beder, oprettes der ingen forstaaelig Forbindelse med den usynlige Verden; hvorfor intet Budskab derfra umuligt kan naa frem til Mennesket. Det hojere Væsen, man henvender sig til i Bøn, kan skænke eller undlade at skænke Vedkommende det, han begærer; men et Svar vil der paa en eller anden Maade blive givet til den Bedende.

Det er bleven sagt, at »Bønnen er Sjælens inderligste Ønske«. Kun naar man saaledes beder, at Bønnen fremstiller det, man i Virkeligheden attraar (og som er attraaværdigt), kan man i Tillid til Gud forvente at blive bønhørt. Ja, det er tvivlsomt, om saadan en Bøn nogen Sinde forkastes. Enhver Bøn bliver hort. Stedet, hvor, og Tiden, naar Bønnen opsendes, er af mindre Betydning. Bon er altid passende — Morgen, Middag og Aften. Dog er det bedst at lade Orden raade, endog i denne Henseende, og at gøre det til en Vane at bede regelmæssigt. Det er heldigst, om man, baade som en personlig Regel, som Familieregel og som Husregel, ordner det saaledes, at visse Timer eller visse Tider paa Dagen er Bønnen helligede.

Ved at bede ofte og regelmæssigt paamindes man om sin Afhængighed af et højere Væsens Bistand for at gøre det, man saa gerne vil udføre. Mennesket bør altid bede; Hjertet skulde løbe over med Bon; Bønnens Aand skulde stedse ledsage os paa vor Vandring gennem Livet. Gud vil saa besvare vore Bønner, som det tjener os bedst. Sjældent er Mennesket storre end dets lonlige Bon.

Aktiv Bøn. Dersom man skal blive »stemt« i Harmoni med det ledende, »intelligente« Væsen, maa man ikke opsende stereotyperede Bønner. Man maa i sit hele Sind, inderlig og af Hjertens Grund, hengive sig til at bede om det, man onsker og kan have Haab om at modtage; og derefter maa man med Gerninger handle i Overensstemmelse med Bonnen. En virke-

lig — ikke færdiglavet — Bøn er altid aktiv, ikke passiv. Dersom man ønsker at faa noget, maa man selvfølgelig forsøge paa at erholde det. Altsaa, naar man under Bønnen udøver hele sin Vilje, bliver man i Sindet saaledes stemt, at man bliver modtagelig for Bønnens Besvarelse, naar den kommer. Der kan i Sandhed siges, at Bønnen udtrykker Sjælens hele Attraa.

Forstandsgaven. En Gang imellem træffer man en eller anden, der tilsyneladende er i Besiddelse af Kundskab i langt større Grad end sine Medmennesker. Det er et Faktum, at Kundskab erholdes formedelst en umaadelig stor Selvanstrengelse; og de, der sidder inde med store Kundskaber, er i Regelen saadanne, som har mest anstrengt sig for at lære. Ikke desmindre er det ligeledes en velkendt Kendsgerning, at de, der med hele deres Sindsstyrke har kastet sig over et vist Studium, ofte røber en uendelig stor Indsigt i Tingene, ja, i en saadan Grad, at de med forbavsende Hurtighed ligesom springer fra Kundskab til Kundskab og gør Fremskridt, der langt overgaar almindelige Menneskers.

Denne Maade at opnaa Kundskab paa kan sammenlignes med Strømveksleren i det elektriske Lyssystem: Naar Strømveksleren drejes af, standser den elektriske Strøm, og hele Byen er i Mørke, uagtet den mægtige Dynamo ude i Kraftstationen driver paa af alle Kræfter med at udvikle Elektricitet. Dog kan et Menneske med største Lethed forbinde Traadene og derved sende Lyset ud over hele Byen. Resultatet synes at være uendeligt meget større end Aarsagen. Saaledes vil ogsaa de, der med stor Anstrengelse opfører Sandhedssystemer, ofte naa til et Punkt, hvor en forholdsvis lille Energiudfoldelse vil gyde nyt Lys over de Opgaver, som Sindet higer efter at løse. Dette er en Del af den Belønning, som gives til dem, der af al Magt stræber efter at opnaa et bestemt Resultat. Denne Evne bliver til Forstaaelsens Gave, som alle, der gransker dybt og alvorligt, kan komme i Besiddelse af.

Forstandsgaven er et Resultat af den hellige Aands Virk-

ning. Den hellige Aand, som stadig er i Forbindelse med hele Universet, er paa en Maade dem underkastet, der helt og holdent opofrer sig for en hvilken som helst retfærdig Sag. Denne Gave, Forstandsgaven, er en af de mest dyrebare, man kan tænke sig, og enhver skulde gøre sit bedste for at erholde den; thi naar man er i Besiddelse af denne, har man saa meget større Anledning til Udvikling.

Mennesket vandrer med Gud. Altsaa er Mennesket i Virkeligheden, formedelst den mægtige, altgennemtrængende hellige Aands Hjælp, altid i Guds og andre hellige Væseners Nærhed. Ved at se paa Sagen i dette Lys, er Mennesket fuldstændig omhyllet af Guddommelighedens Lys og Magt. Det Menneske, der ved alvorlig Bøn, streng Agtpaagivenhed og ædle Forsætter gør sit bedste for at erholde Hjælp fra den Intelligens, der raader over og omkring ham, er ikke alene. Nej, et saadant Menneske vandrer Haand i Haand med intelligente Væsener, fra hvem han tilegner sig den Magt, han selv ikke ejer. Et saadant Menneske kan selv i Livets mørkeste Timer strække Haanden ud i det mørke, ukendte Dyb og hente sig Haab, født af den højeste Kundskab.

(Fortsættes.)

Salig og hellig er den, som har Del i den første Opstandelse, over disse har den anden Død ikke Magt, men de skulle være Guds og Kristi Præster og skulle regere med ham Tusinde Aar. (Aab. 20: 5, 6.)

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording